

[Mølgaard]

Jeg skal ikke her og nu stille forslag om nogen frigivelse af hashen, men vil dog appellere til, at øvrigheds personer og enhver, der vil deltage i den offentlige debat om disse emnekredse, lægger sig på sinde, at der er forskel på stoffer – en betydelig forskel endda.

Ministeren kan måske ved denne lejlighed bekræfte eller afkræfte, at årsagen til, at hash overhovedet er blevet omfattet af den internationale narkotikakonventions sortliste over stoffer, der ikke må handles frit, egentlig er et ganske gevaldig dygtigt stykke kynisk lobbyarbejde fra whiskyfabrikanters side, for hvem kun ét talte, nemlig at udbredelse af hash betyder mindre forbrug af whisky. Jo, der er mange stoffer og mange metoder for kynikere. Jeg føler mig som sagt bestemt ikke overbevist nok til at turde følge de manges forslag om hashfrigivelse nu, men jeg advarer til gengæld mod den proportionsforvrængning, som mange gør sig skyldige i, når de slår hash, marihuana, opium, LSD, heroin og meget andet skidt sammen i én boks og appellerer til lige stærke fordomme over for det hele. Det er hverken nøgternt eller ansvarligt.

Jeg hilser det med tilfredshed, at ministeren i sin redegørelse henholder sig til den holdning, der er kommet frem i kontaktudvalgets rapport om metadon fra i sommer. Metadon er et stof, som man ikke bare skal dele ud af uden særlige hævninger, bare fordi det slår visse symptomer ned, dulmer i øjeblikket, og så er billigt. Metadonmisbrug er intet alternativ til narkomisbrug.

Jeg kunne måske have ønsket en endnu klarere bekendelse til dette synspunkt fra ministerens side end faktisk givet i redegørelsen, og jeg efterlyser derfor en mere markant bekendelse på dette punkt fra ministerens side. Mit ønske om en præcisering skyldes selvfølgelig, at der i øvrigt på anden vis har været nogen vaklen i valget af midler. I USA har man jo, om jeg så må sige, rige eller i hvert fald rigelige erfaringer med, hvad der kommer ud af metadonbehandling. Man har eksempler på 15–20 års ordinationer, som ikke har skabt andet perspektiv end cementering af misbruget, af vedligeholdelsesbehovet. De burde være skræmmende nok til, at vi klart forstår at holde os på en anden vej.

Jeg vil også i denne forbindelse som en tidligere ordfører stille ministeren et læge Hjærtø-spørgsmål, men mit spørgsmål skal gælde hans tidligere patienter. Så vidt mig bekendt fik man en fortsat behandling under en ny lægelig ledelse iværksat for en periode frem til udgangen af dette år. Nu er der kun omkring en måned igen, og mig bekendt er det ikke lykkedes at nedtrappe metadonmisbrugerne misbrug, i hvert fald ikke for alles vedkommende. Hvad sker der da med dem efter den 31. december 1979? Der må vel på dette fremskudte tidspunkt være en plan for det. Ellers forekommer den tidsindstillede bombe at være sat i værk som en psykologikrigsførelsesforanstaltning, velsagtens ikke af ond vilje; men sådan må det virke på de berørte.

Der er ingen tvivl om, at det er en socialpædagogisk indsats, der må til. Jeg beklager, at denne indsats begrænses af bevillingsknaphed, og vil appellere til, at man her offerer midler nok fremfor at misbruge dem til særinteressesetilskud.

Bistandsloven er af ministeren udnævnt til at være en ganske god rammelov i forhold til narkoproblemet. Det vil jeg ikke ganske bestride, men jeg vil da også her pege på, at der nok også her er problemer med bevillingsknaphed. Kan ministeren dementere det, vil det selvfølgelig kun kunne glæde mig, men på forhånd må jeg betvivle det.

Med hensyn til vigtigheden af politiindsats for at hæmme importen og distributionen af hårde stoffer kan jeg bestemt ikke være uenig med ministeren, men måske nok sætte visse spørgsmålstejn over for prioriteringen af indsatsen og den holdning, man hist og her går til problemløsningen med. Det har jeg sagt noget om tidligere i relation til andre myndigheder, men det gælder selvfølgelig også politiet.

Jeg vil dernæst gerne betvivle værdien af visse fængslinger med hastigt påfølgende løsladelser, uden at indespærringen har været anledning til det behandlingsformål, der kunne begrunde det, ja, gøre det meningsfyldt. Mange småfisk vikles ad den vej længere og længere ind i sværere og sværere kriminalitet og bliver dermed til en stadig større fare for både sig selv og omgivelserne. Afvænnings, resocialisering og revalidering må være midlerne fremfor noget.